

K POJETÍ A OBSAHU NOVÉHO OBCHODNÍHO ZÁKONÍKU

STANISLAV PLÍVA

I. ZÁKLADNÍ VÝCHODISKO

Rekodifikace soukromého práva představuje úkol, jehož naléhavá potřeba je mimo jakoukoliv pochybnost. Občanský zákoník byl sice od r. 1990 mnohokrát novelizován, ale jeho koncepce, základní principy i struktura zůstaly v podstatě nezměněny. V platné podobě již neodpovídá současným potřebám a požadavkům moderního právního státu. Obchodní zákoník byl přijat v r. 1990 a vytvořil právní rámec pro podnikatelskou činnost založenou na soukromém vlastnictví a tržním hospodářství. V průběhu 12 let byl, stejně jako občanský zákoník, mnohokrát novelizován. Přitom 2 novelizace (zák. č. 142/1996 a zák. č. 370/2000 Sb.) měly zásadnější povahu. Řada změn byla vyvolána zkušenostmi z aplikace právní úpravy v konkrétních obchodních vztazích a měnicími se potřebami rozvíjející se podnikatelské činnosti. Prvořadým činitelem působícím cestou novelizací zásadnější změny v obchodním zákoníku jsou směrnice Evropské unie. Platí to zejména o právní úpravě obchodních společností. Časté novelizace obchodního zákoníku vytvořily v řadě případů ne příliš jasnou a přehlednou právní úpravu. To všechno vyvolává potřebu úpravy nové, která by stávající nedostatky odstranila. Řešení nelze spatřovat v další novelizaci, ale v přijetí úpravy založené na stejných, popř. obdobných principech jako nový občanský zákoník.

Je nepochybné, že přijetí nového obchodního zákoníku je integrální součástí rekodifikace soukromého práva pokud jde o právo občanské a obchodní (pro tyto účely ponechávám stranou ostatní součásti soukromého práva, zejména právo pracovní a mezinárodní právo soukromé). Nová koncepce občanského zákoníku, jakož i jeho nový obsah, se nutně musí promítnout do koncepce a obsahu obchodního zákoníku. Dosavadní občanský zákoník obsahuje řadu ustanovení, která potřebám vztahů vznikajících mezi podnikateli nevyhovují, popř. úprava některých otázek v občanském zákoníku zcela chybí. Pokud nový občanský zákoník bude svými ustanoveními potřebám obchodních vztahů vyhovovat, není důvod stejnou úpravu opakovat v obchodním zákoníku. To může vést a jistě i povede k redukci rozsahu úpravy ve srovnání s úpra-

vou současnou. Na druhé straně však je třeba pečlivě vážit, které otázky upravit v občanském zákoníku, aby zbytečně neobsahoval ustanovení nemající význam pro vztahy neobchodní. Občanský zákoník by měl být základním a obecným právním předpisem soukromého práva. Je však třeba se vyvarovat nepřiměřené komercializace občanského zákoníku, komercializace za každou cenu ve snaze co nejvíce omezit okruh otázek upravených v obchodním zákoníku.

Při úvahách o koncepci a obsahu obchodního zákoníku je třeba jako ze zcela základní zásady vycházet z toho, že obchodní zákoník je a zůstane ve vztahu k občanskému zákoníku předpisem zvláštním. Přitom občanský zákoník má upravovat jako obecný předpis to, co je pro soukromé právo společné. Obchodní zákoník pak upraví odchylky a doplňky (včetně specifických institutů) potřebné v oblasti podnikatelské (obchodní) činnosti. Považuji za zcela nesprávný přístup, jestliže se předem stanoví, že některé otázky budou upraveny pouze v občanském zákoníku a jejich úprava bude v obchodním zákoníku zcela chybět. Rozhodnutí v tomto směru je možné učinit až po analýze ustanovení navrhaných do nového občanského zákoníku. Teprve potom lze odpovědně posoudit, zda taková úprava vyhovuje potřebám podnikatelské sféry či nikoliv. Jinak totiž hrozí dvě nebezpečí pro kvalitu nové úpravy. První vidím v tom, že obecná úprava v občanském zákoníku bude jen obtížně aplikovatelná či spíše nebude vůbec aplikovatelná v obchodních vztazích. Druhé nebezpečí spočívá v nepřiměřené komercializaci občanského zákoníku ve snaze vyhovět potřebám obchodních vztahů a vyloučit zvláštní odchylnou úpravu v obchodním zákoníku. A to i za cenu, že taková úprava bude nevhodná pro vztahy neobchodní.

II. OBCHODNÍ ZÁKONÍK A ÚPRAVA ZÁVAZKŮ

V současném obchodním zákoníku je značná část ustanovení věnována závazkovým vztahům. Tento stav je do značné míry, i když ne výlučně, důsledkem stavu úpravy závazků v občanském zákoníku v době, kdy se obchodní zákoník připravoval, jakož i stavu současného. Zdokonalená úprava závazků v novém občanském zákoníku jistě umožní výrazné omezení závazkové části. Nepovažuji však za správné předem stanovit (viz věcný záměr obchodního zákona), že v obchodním zákoníku mají být upraveny pouze smluvní dispozice s podnikem, obchodní zastoupení a tiché společenství. Jinak má být úprava závazkových vztahů, tj. obecná ustanovení o smlouvách a závazkových vztazích a úprava ostatních smluvních typů, obsažena výlučně v občanském zákoníku. Koordinovaná příprava obou zákoníků může přinést potřebu upravit určité dílčí otázky nebo specifické instituty pro závazkové vztahy vznikající mezi podnikateli. Bude jistě třeba pečlivě vážit, zda vůbec, popř. která ustanovení z obchodního zákoníku upravující uzavírání smlouvy převzít do obecné úpravy v občanském zákoníku a která případně ponechat jen pro uzavírání smluv mezi podnikateli.

Lze mít pochybnosti, zda má v obecné úpravě v občanském zákoníku místo úprava uzavírání smlouvy na základě veřejné soutěže. Přitom tento způsob je pro vztahy obchodní způsobem žádoucím a využívaným. Obdobně je třeba zvažovat, zda má platit jednotný princip v úpravě povinnosti platit smluvní pokutu. Dnešní úprava

v obchodním zákoníku (§ 300) je odlišná od úpravy v občanském zákoníku (§ 548 odst. 3). Úprava náhrady škody způsobené podnikatelem porušením povinností ze závazkových vztahů musí být založena i nadále na principu objektivní odpovědnosti s možností omezené liberace. Ve vztahu k nepodnikateli však považují uplatnění takového principu jako obecného místo dosavadního principu presumovaného zavinění (§ 420 odst. 3 ObčZ) za značně diskusní. Výkon práv tvořících obsah závazkových vztahů mezi podnikateli je podřízen zásadám poctivého obchodního styku (§ 265 ObchZ), s nimiž nemá být v rozporu, jinak nepožívá právní ochrany. Tento princip jistě ani do budoucnosti neztratí na významu. Přitom zásady poctivého obchodního styku nelze ztotožňovat s dobrými mravy. To hovoří pro jeho zakotvení do obecných ustanovení o závazcích v obchodním zákoníku.

Stejně jako vyloučení obecných ustanovení o závazcích z úpravy v obchodním zákoníku se jeví problematickým i vypuštění úpravy ostatních smluvních typů než výše uvedených. Bude záležet na formulaci ustanovení upravujících jednotlivé obecné smluvní typy v občanském zákoníku, zda taková úprava bude vyhovující i pro závazkové vztahy mezi podnikatelskými subjekty. Je třeba zásadně odmítnout úpravu příliš podrobnou a kazuistickou a při úpravě obecných smluvních typů provést jejich vymezení a stanovit základní práva a povinnosti smluvních stran. Přitom by úprava práv a povinností měla mít, jak je tomu již dnes, převážně dispozitivní povahu. Tak by umožňovala smluvním stranám si práva a povinnosti podle okolností konkrétního případu sjednat odchylně od zákoníku podle své vůle. Současně však musí být taková, aby nenutila smluvní strany si všechny otázky vyplývající z uzavřené smlouvy ve smlouvě výslovně upravovat. Právní úprava by z tohoto hlediska měla představovat jakousi obvyklou úpravu, která bude současně podpurným a zároveň jasným a spolehlivým základem pro určení obsahu konkrétního závazkového vztahu a bude přispívat k předcházení sporům mezi stranami obecně a podnikateli zejména. Lze namítnout, že může být nahrazena odkazem na obchodní podmínky ve smyslu § 273 ObchZ. Podmínkou však je, že takové podmínky jsou skutečně vydány, což není jev všeobecný. Nelze ani vyloučit potřebu upravit některé smluvní podtypy mající význam právě pouze nebo převážně v obchodních vztazích a vykazující významnější odlišnosti od obecných smluvních typů upravených v občanském zákoníku. Z těchto hledisek je třeba posuzovat takové smlouvy upravené v současném obchodním zákoníku jako jsou smlouvy o kontrolní činnosti, o provozu dopravního prostředku, o koupi najaté věci, ale také smlouva o nájmu nebytových místností a smlouva o převodu obchodního podílu.

Také u smluvních typů upravených pouze v občanském zákoníku a v zásadě potřebám obchodních vztahů vyhovujících je třeba počítat s nutností v dílčích otázkách stanovit pro obchodní vztahy odchyly. Varianta, že by takové odchyly byly upraveny v občanském zákoníku v rámci obecné úpravy smluvního typu, by mohla znamenat nepřiměřené zatížení občanského zákoníku. Současně je nekoncepční, protože porušuje zásadu, že občanský zákoník má obsahovat ustanovení mající obecnou povahu a nikoliv ustanovení týkající se pouze podnikatele. Proto považují za odpovídající vztahu občanského a obchodního zákoníku variantu, že odchyly a doplňky budou upraveny v obchodním zákoníku. Obdobné řešení je, ovšem podle jiného kritéria, uplatněno u smluv týkajících se cenných papírů. Zákon o cenných papírech obsahuje

úpravu odchylek a zvláštností a jinak se na úplatné smlouvy o cenných papírech vztahují příslušná ustanovení obchodního zákoníku.

Ze všech uvedených důvodů mám za to, že je v každém případě předčasné omezovat úpravu závazků v obchodním zákoníku jen na smlouvy týkající se dispozic s podnikem, smlouvu o obchodním zastoupení a smlouvu o tichém společenství. Teprve analýza a zhodnocení úpravy závazkových vztahů v občanském zákoníku (zatím není k dispozici její paragrafovaný návrh) může ukázat, zda je možné s takovou úpravou vystačit i pro obchodní vztahy. Spíše mám za to, že bude vhodné a potřebné do obchodního zákoníku, i když ve srovnání se současnou úpravou ve značně redukováném rozsahu, zařadit i samostatnou část upravující závazkové vztahy, resp. odchylky a zvláštnosti k obecné úpravě. Do ní by měla být zařazena jak ustanovení obecné povahy, tak i potřebná ustanovení k jednotlivým smluvním typům upraveným v občanském zákoníku a úprava zvláštních smluvních typů, popř. podtypů. Do této části pak podle mého názoru patří i smlouvy týkající se dispozic s obchodním podílem.

Nelze také zapomínat, že úprava závazkových vztahů a určitých smluv je v současné době obsažena v rámci úpravy obchodních společností (např. ovládací smlouva, smlouva o převodu zisku). Není patrně možné, aby příslušná ustanovení byla zařazena do občanského zákoníku. Nikoliv nevýznamnou oblastí obchodních závazkových vztahů jsou závazkové vztahy v mezinárodním obchodu (viz hlava III. části třetí obchodního zákoníku). Zařazení úpravy této materie do občanského zákoníku pak považuji za zcela vyloučené. Jde o závazky mající výlučně obchodní povahu. Vyznačují se řadou specifických rysů, které musí právní úprava reflektovat. Bude proto zcela v souladu se vzájemným vztahem občanského a obchodního zákoníku, jestliže ustanovení upravující pro uvedenou podskupinu závazků zvláštnosti, ať již v podobě speciálních institutů nebo dílčích odchylek od úpravy v občanském zákoníku, popř. v obchodním zákoníku, byla zařazena do obchodního zákoníku. Vhodným základem mohou být dosavadní zvláštní ustanovení pro závazkové vztahy v mezinárodním obchodu (§ 729 až 755 ObchZ).

III. ÚČETNICTVÍ PODNIKATELE

Další okruh materie, která by měla najít své samostatné místo v obchodním zákoníku, představuje účetnictví podnikatele. V žádném případě nemůže nahradit úpravu účetnictví ve zvláštním zákoně. Obchodní zákoník by však měl zajistit jednotné vymezení základních pojmů v této oblasti, aby se předešlo rozporům mezi úpravou v obchodním zákoníku a v zákoně o účetnictví. Má to význam zejména pro vzájemnou vazbu mezi úpravou obchodních společností a účetnictví. Povinnost vést o své činnosti a o jejich výsledcích úplnou a průhlednou evidenci je nepochybně jednou ze základních povinností podnikatele. Stanovení této povinnosti a jejího základního rozsahu v rozlišení na soustavu účetnictví podvojného a jednoduchého patří k obecnému vymezení postavení podnikatele. Obdobně to platí o povinnosti mít ve stanovených případech účetní závěrku a výroční zprávu ověřenu auditorem. Ustanovení o obchodních knihách a jejich vedení, která plnila stejnou funkci jako úprava účetnictví, tvořila tradičně součást obchodního zákoníku.

IV. OBCHODNÍ SPOLEČNOSTI A DRUŽSTVA

Při úvahách o novém obchodním zákoníku je zvažováno, zda v něm mají být upravena také družstva, jak je tomu dosud. Někdy je vyslovován požadavek, aby úprava družstev byla z obchodního zákoníku vyčleněna do zvláštního samostatného a zřejmě na obchodním zákoníku nezávislého zákona, popřípadě i více zákonů. Považují realizaci těchto úvah a návrhů za krok zpět. Úprava družstev v dosavadním obchodním zákoníku se v zásadě a jako celek osvědčila. Lze ji zdokonalit v návaznosti na praktické zkušenosti a potřeby družstev jako celku. Nevidím však důvod ji z obchodního zákoníku vypouštět. Taková úprava, stejně jako dosud ani do budoucnosti, nijak nebrání, aby zvláštním zákonem byly stanoveny odchylky a doplňky pro určitá družstva. V úpravě družstev v obchodním zákoníku je třeba i nadále zachovat poměrně širokou možnost, aby si konkrétní družstvo ve svých stanovách stanovilo od zákonné úpravy odchylky.

Hlavním obsahem obchodního zákoníku musí i do budoucnosti nepochybně zůstat úprava obchodních společností. Její rozsah se ve srovnání s úpravou původní výrazně rozšířil. Současně byla přizpůsobena tak, aby odpovídala úpravě Evropské unie. Nyní platný stav lze považovat za vhodný základ pro úpravu v novém obchodním zákoníku. Je možné a potřebné ji zdokonalit, zejména zjednodušit mnohá zbytečně komplikovaná, s četnými odkazy formulovaná ustanovení. Za uvážení jistě také stojí omezení relativně přísných pravidel ve vztahu k osobním společnostem. Z hlediska systematiky by mělo zůstat zachováno rozdělení úpravy obchodních společností na úpravu obecných otázek a úpravu jednotlivých druhů obchodních společností. Přitom by mělo jít o úpravu, která by umožňovala, aby pro určitý druh podnikání obchodních společností zvláštní zákon stanovil právní režim více či méně odchýlný, jak je tomu i v současné době (bankovní činnost, pojišťovnictví apod.). Ve vztahu k nim by úprava v obchodním zákoníku měla subsidiární platnost v těch otázkách, které by neměly ve zvláštním zákoně stanovenou odchylku (včetně možnosti vyloučení určitých ustanovení obchodního zákoníku).

V. HOSPODÁŘSKÁ SOUTĚŽ

V platném obchodním zákoníku je samostatná hlava v části první věnována úpravě hospodářské soutěže, především však nekalé soutěže. Pro budoucí úpravu této materie lze uvažovat více variant. První z nich je ponechání nekalé soutěže i v novém obchodním zákoníku, při zachování zvláštního zákona o ochraně hospodářské soutěže (zák. č. 143/2001 Sb.). Proti ní se namítá, že účastníky vztahů spojených s nekalou soutěží nejsou pouze podnikatelé, ale i jiní soutěžitelé a též spotřebitelé, popř. i jiné subjekty (právnícké osoby oprávněné hájit zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů). Z tohoto důvodu uvažuje druhá varianta zařazení úpravy nekalé soutěže do občanského zákoníku. Navíc se zdůrazňuje, že u nekalé soutěže jde v podstatě o stanovení soukromoprávní odpovědnosti, která jinak bude obecně upravena v obchodním zákoníku. Jinou variantou může být přijetí zvláštního zákona o nekalé soutěži, který by případně mohl obsahovat i trestněprávní sankce. Nelze ani vyloučit úpravu nekalé sou-

těže spolu s ochranou hospodářské soutěže v jednom zvláštním zákoně, a tak její vypuštění jak z občanského zákoníku, tak i z obchodního zákoníku.

Každá z uvedených variant má své výhody i nevýhody. Každá je realizovatelná bez větších problémů. Podle mého názoru by měla být úprava nekalé soutěže zařazena i do nového obchodního zákoníku. Jde o problematiku, která je bezprostředně spojena především s postavením podnikatele. Vymezením generální klauzule nekalého soutěžního jednání a zejména jeho typických skutkových podstat zákon nepřimo určuje dobré mravy soutěže a rámec práva svobodně rozvíjet především podnikatelskou činnost. Tím významně vymezuje právní postavení podnikatele. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že působnost byť výjimečná, na osoby, které nejsou podnikatelé, může být dána i v jiných případech (např. u smluv o dispozicích s podnikem, u smlouvy o tichém společenství aj.).

VI. K OSTATNÍMU OBSAHU OBCHODNÍHO ZÁKONÍKU

Samostatnou ucelenou část, která bude jako celek nepochybně součástí budoucího obchodního zákoníku, představuje úprava obchodního rejstříku a zápisů v něm. Platná úprava je poměrně nová a v zásadě harmonizována s právem Evropské unie. Již z tohoto důvodu může tvořit základ i pro nový obchodní zákoník.

Za velmi závažný problém považují vymezení podnikatele a zařazení tohoto vymezení do obecných ustanovení obchodního zákoníku. Obchodní zákoník je třeba koncipovat jako úpravu právního postavení podnikatele. Proto považují za nezbytně nutné, aby vymezení tohoto subjektu nebylo obsaženo v občanském zákoníku, ale v zákoníku obchodním. Ze stejných důvodů je třeba v obchodním zákoníku vymezit podnikání, přičemž patrně dnešní znění § 2 odst. 1 ObchZ nevyžaduje podstatnější změny.

Jiná pak je situace, pokud jde o vymezení podnikatele. Považují za potřebné dovést do konce tendenci, která se, přes nezměněné znění § 2 odst. 1 ObchZ, projevila v § 3a odst. 1 ObchZ. Určení povahy podnikatele by obecně nemělo být vázáno na podmínku, že jde o osobu, která podniká oprávněně, na základě oprávnění podle příslušného zákona (živnostenského či jiného). I nadále je třeba v kategorii podnikatele ponechat osobu zapsanou v obchodním rejstříku bez ohledu na to, zda podniká či nikoliv. Pokud jde o fyzickou osobu provozující zemědělskou výrobu, bude patrně vhodné uvážit, zda její kvalita podnikatele má být i nadále vázána na zápis do evidence podle zvláštního předpisu.

Mám za to, že budoucí úprava postavení podnikatele v obchodním zákoníku si vyžádá určitá specifická ustanovení týkající se jeho právního jednání. Jde v zásadě o to, co teorie označuje jako podnikové plné moci. Z hlediska platné právní úpravy jde o zákonné zmocnění vedoucího organizační složky zapsané v obchodním rejstříku (§ 13 odst. 3 ObchZ), o zákonné zmocnění osob pověřených při provozování podniku určitou činností (§ 15 ObchZ) a o zmocnění prokuristy (§ 14 ObchZ). S tím souvisí i stanovení zvláštních náležitostí tzv. obchodních listin (§ 13a ObchZ).

Velmi úzkou souvislost s právním postavením podnikatele a s jeho právním jednáním má úprava obchodní firmy, jejího používání a ochrany. Obdobně to platí i o povinnosti podnikatele nezapsaného do obchodního rejstříku činit právní úkony pod svým

jménem a příjmením (fyzická osoba) nebo pod svým názvem (právní osoba). Lze mít za to, že v tomto směru je i pro budoucí úpravu možné vycházet z platné právní úpravy v § 8 až 12 ObchZ.

Za nikoliv bezvýznamnou pro obsah budoucího obchodního zákoníku považují také zvláštní úpravu podnikání zahraničních osob na území České republiky, včetně ochrany jejich majetkových zájmů a podmínek pro přemístění jejich sídla na území České republiky.

Do obecných ustanovení obchodního zákoníku patří jistě také úprava takových základních pojmů, jako je vymezení podniku a jeho organizačních složek, provozovny, obchodního majetku podnikatele, obchodního jmění podnikatele, čistého obchodního majetku podnikatele, vlastního kapitálu podnikatele, popř. dalších majících význam pro úpravu postavení podnikatele obecně nebo alespoň ve většině případů. Ve stejné části musí být upraveno také obchodní tajemství a jeho ochrana. Jiným obecným ustanovením je ustanovení stanovící překážky pro funkci orgánu nebo člena orgánu právnické osoby, která je podnikatelem (dnešní § 31a ObchZ). Zařazení této úpravy do části věnované obchodnímu rejstříku lze stěží považovat za systémové.

Považuji za nutné se ještě zmínit o označení budoucí úpravy postavení podnikatele jako obchodní zákoník. V tom směru jsou vyslovovány názory, že nová úprava má být označena jako obchodní zákon a od označení obchodní zákoník má být upuštěno. Lze obecně přisvědčit, že název není věc zásadní a že rozhodující je obsah a jeho úroveň. Na druhé straně by označení právního předpisu mělo odpovídat jeho obsahu a povaze, jakož i vyjadřovat jeho úlohu pro určitou oblast. Nelze ani zcela odhlížet od toho, jak je v praktickém životě, pro který je právní předpis určen, tento předpis chápán a jak je na něj praxe zvyklá.

Obchodní zákoník jistě není zákoníkem na úrovni občanského zákoníku (stejně jako zákoník práce). Na druhé straně praxe je na obchodní zákoník zvyklá. Označení obchodní zákoník má pro soubor zvláštních ustanovení o postavení podnikatele (obchodníka) na území České republiky dlouhou tradici, i když přerušenu. Uvažovaná úprava není monotematickou úpravou dílčí oblasti. Bude představovat určitý relativně samostatný (současně na občanském zákoníku závislý) celek s vnitřní strukturou. Nebude vrcholnou a zcela samostatnou kodifikací v určité oblasti soukromého práva. Lze ji však označit za dílčí kodifikaci v oblasti právního postavení podnikatele jako zvláštního subjektu soukromoprávních vztahů.

Všechny uvedené důvody mne vedou k závěru, že je spíše vhodné označení obchodní zákoník zachovat. Tím není nijak dotčeno oprávněně zdůrazňované „výsostně postavení budoucího občanského zákoníku v právu soukromém“.

Závěrem považuji za nutné znovu zdůraznit, že o obsahu obchodního zákoníku je podle mého názoru možné a účelné konkrétně uvažovat až v závislosti na návrhu všech ustanovení nového občanského zákoníku. Mám za to, že jedině tak se lze vyhnout jak zbytečným duplicitám, tak zejména mezerám v úpravě postavení podnikatele nebo takové úpravě, která by nerespektovala odůvodněné zvláštnosti vztahů vznikajících při podnikatelské činnosti, nevyhovovala by jejich potřebám a neplnila by v této oblasti soukromého práva svoji úlohu. V tomto příspěvku uvedené názory a poznámky chtějí přispět k tomu, aby taková situace pokud možno nenastala.

Summary

An integral part of the recodification of private law is also the preparation of the new Commercial Code. Its conception as a special law in relation to the Civil Code should not be changed. It is the legal status of an entrepreneur that the Commercial Code should focus on. This article concentrates on those issues, which are unclear as to their inclusion in the Commercial Code or Civil Code provisions respectively. It is especially the regulation of the obligation relationships between entrepreneurs, the fundamental delimitation of the concept of an entrepreneur, the business accountancy and unfair competition regulations that are at stake. The Commercial Code should particularly regulate special legal concepts which are either exclusively or prevalingly interconnected with the entrepreneur's position, such as the following: entrepreneur, enterprise and its organisational units, procurement, business property, business assets and the shareholders' capital, the commercial secret, trade name, public tender and some types of contracts. Alongside the given issues the Commercial Code is to involve deviations and amendments to the general regulations in the Civil Code that are necessary for the entrepreneurs and their relationships.